



Φασουλῆς καὶ Περικλέτους
μελετοῦν τὸ νέον ἔτος.

Φ.—Πάρε τὸ τηλεσκόπιον καὶ εἰς τὰ νέφη κύττα,
κι' εἰς τὰ πρόφητεύουσαν, μετὰ Χριστὸν προφήτα.
Π.—Τί βλέπεις; ὅσων ὄρῃζοντα;
Φ.—
Μακρὸς Κομήτης; θαίνει,
ὅσων Ἰβροχρόν δὲ ταχὺς ὁ ἥλιος πηγαίνει,
ἀπ' ἐκεί πέρα ὅσος Ἰχθὺς, καὶ ἀπὸ τούτους πάλιν
σημῶναι μὲ ταχύτητα πρὸς τὸν Κρίον μεγάλην,
ἐκ τούτου δὲ, ἔρε Περικλή, τὸ φῶσμά του πέρνει
καὶ πρὸς τὸν Ταῦρον ἔπειτα καὶ τοὺς Διδύμους γέρνει,
καὶ ὅσων Κερκίον προχωρεῖ, τὸν Δίοντα κι' Αἰγόκερω,
καὶ τέλος πάντων φαίνεται πῶς θάχωμε βρωμέκαιο.
Π.—Πῶς βλέπεις τὸ θερμόμετρον;
Φ.—
Κι' αὐτὸ κατὰ μᾶς γράφει,

ἀνεδοκατεδόματα καθὼς καὶ ὅσῳ χρυσῶφι,
νομίξω δὲ, ἔρε Περικλή, πῶς κατὰ μῆνα Μάρτιον
πωλεῖται τὸ συναλλάγμα, ὡς λέγουσιν, εἰς τὸ ἄρτιον.
Π.—Πῶς βλέπεις καὶ τὴν πίεσιν τὴν ἀτμοσφαιρικὴν;
Φ.—Βαρύνει καὶ στενόχωρον ὡς τὴν πολιτικὴν.
Π.—Τί λές; καμμία ἔκλειψις δὲν θά σμυθῇ, ἔρε χάχα;
Φ.—Ἡ τοῦ Τρικουπῆ ἔκλειψις ἐκ τῆς Βουλῆς μονάχα.
Π.—Τί ἄλλο βλέπεις;
Οἰωνοὺς πολλοὺς σπουδαιότερους,
κι' ὁ Δελγγιάννης ἔβγαλε ὅσων οὐέρω. Καλοῦ ἔρωτος
Κατάρτα τὸν Τρικουπικῶν τὸν πλάκωσις εὐαρεῖα
καὶ ὅσων λαμό του ἴφισσαν ἔνα σαρὸ στυριὰ,
κι' ἂν οὐ δὲν θέλεις, Περικλή, τὸ ἔθνος ν' ἀδικήσας

ἀμίσητος τώρα πήγαινε νὰ τὸ τὰ ἔξορκισα.

Π.—'Ω συμφορὰ...

Φ.— Μὰ φάινεται πῶς κἀποὺς τὸν ἀφόριστο.

κί' ἔσους πτωχὸς, Τρικουπικός ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξόριστο, τόσα σπυρίτ', ἔρ' Περικλῆ ὅτιν οὐδέκω του θὰ δγάλη, ἂν δὲ κανεὶς ἐξορκισμοὺς ἀπάνω του δὲν φάλη, τόσαι Καλόγηροι θὰ ἔγουν ὅ' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη, ποὺ θὰ γενῆ ὁ οὐδέκω του ὅς εἶδος Μοναστηρι.

"Ἀν γάλη δὲ καὶ τίποτα θαρδάτους Ἦγουμένους,

ὦ! τότε τρεῖς, ἀλλομιμοναν ὅτ' οὐραϊκὸ τοῦ γένους.

Π.—'Ἀμὲ τὰς σχέσεις, Φασουλή, τὰς ἐλέπεις ὀμαλάς;

Φ.— Πῶς φαίνεσαι, ἔρ' Περικλῆ, πῶς εἶσαι μπουνταλάς.

Πάντα γιὰ κἀὶ πράγματα μοῦ κάνεις ἐρωτήσεις, ὅπου ἐξήγησιν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ζητήσης.

Τὰς σχέσεις μας πολὺ καλὰ εἰξάωρα καὶ εἰξάωρες,

ὅτιν λόγων τὸν βασικὸν ἀπάντησιν δὲ εἴρηξ.

ἀλλ' ἂν δὲν ἤθελες καὶ σὺ ὅτιν ὄπων νὰ τρωφῆς

κί' ἐρεύνας ὀπωσθῆποτε τοῦ ἔθνους τὰς γραφάς,

θεωσιὰς θὰ ἐγνώριζες καθὼς κί' ἐγὼ, καλὲ μου,

πῶς κίνδυνον ἐλάχιστον δὲν τρέχουν πολέμου

ἀπ' ἔτου Νῆος ὁ γνωστὸς ἐλαίας εἶδε κλάδον

κί' ἐκ τῆς χαρᾶς ἐσκήρτισε χρυσὴν εἰρήνην ἄδων.

Π.— Τί ἄλλο ἐλέπεις;

Φ.— "Ἐσπεσε τοῦ Θεωδωρῆ τὸ δένρο

καὶ τώρα φυλακίζονται ὀλίγοι βαρκαδόροι,

διότι τὸν Τουρκαλῆκὸν Μπαρδάκην ἤλευθέρωσαν

καὶ νέον κράτος, Περικλῆ, ὅτ' κράτος καθιέρωσαν.

Π.— Πῶ! πῶ! Χριστέ!...

Φ.— Εἰρήνευσαν ὁ Θεωδωρῆς ὁ "Ἀρης

καὶ φυλακίζεται καθεὶς τοῦ Πειραιῶς θαρδάρης,

πολὸς δὲ θρησὺς γίνεται, θαδαὶ καὶ ἀμμένα

καὶ θέρμα μὰ δὲν φαίνεται εἰς ἔθλον τὸν λυμένα,

κί' ὁ ταξιδιῶταί εἰς πτωχὴν τὴν κοῦρὰν τὸν κτυπάνε

καὶ κολυμπῶντας, Περ. κλῆ, μὲς ὅτ' αὐτὰ βαρδῶρια πάνε.

Π.— Θὰ γίνῃ κί' ἄλλο δάνειον;

Φ.— Θὰ γίνῃ ἔπος βλέπω,

ἀλλὰ καὶ σὺ νὰ ἐγγραφῆς ὅτ' οὐδὲν οὐ προτρέπω.

Π.— Κί' ὁ Καραπάνος πῶς περᾶ;

Φ.— Μὰς κάνει τὸν μωφλοῦζην

καὶ νόκτα ἔμσα δυνατὰ ὅτ' οὐδὲν δανειστὰς μας σκούζει:

> ἀκόμα μὰ; θοειζετε: δὲν βλέπετε τὰ χάλια μας;

> δὲν βλέπετε πῶς ἡσάσιμα ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια μας;

Ἄτὰ τὰκοῦν εἰ δανειστοὶ καὶ εἰ τραποὶ παγκιέρηδες

καὶ τρέμουν μήπως γίνωμεν σπουδαῖοι κωνομῆρδες,

ὅς ἔτου πλέον ὁ καθεὶς μὰς καταφρασκελόνει

κί' ὁ Καραπάνος γαλαστός τὸ Κεντρικὸν βουλώνει.

Ὅ δὲ Μεγαλειότατος τὴν πληρωμὴν του θέλει

καὶ τὸν Ταμίαν τῆς Αὐλῆς εἰς τὸ Ταμεῖον στέλλει,

κί' ὁ Γρηγοράκης, Περικλῆ, τῆς πόρτας ἐκκλειδώνει

καὶ στέλλει χιλίους ποτικῶς θεμιμένους μὲ Κορδῶν.

Π.— Τί ἄλλο βλέπεις;

Φ.— Τίποτε... εἰς ἔλα εὐτυχία.

Π.—'Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλή, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ.— Πλεκτάνας βλέπω φοβεράς τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν

κί' ἡ τοῦ Σεπτέλου γενεῖας μακραίνει ἐπὶ τόσον,

ποῦ μακροτέρα ὅς αὐτὴν καμμία δὲν ὑπάρχει,

καὶ εἰς τὴν Πόλιν ἀναυτὰ τὸν στέλλουν Πατριάρχη,

αἱ δὲ δυνάμεις ἀποροῦν μὲ τέτοιο ἐξαρτικὸ

καὶ λύνεται τὸ ζήτημα τὸ Πατριαρχικόν.

Π.—'Μίλα καλὰ, βρὲ Φασουλή, μοῦ ὀσάλεψ ὁ νοῦς.

Φ.— "Ἐλα καὶ σὺ, μωρὲ στραβέ, νὰ ἔδξ τοὺς οἰανούς,

Π.— Θὰ γίνωμεν τίποτε χοροί;

Φ.— Δοὶ τρεῖς τὴν ἐδῶκα

Π.—'Ἀμ' ὁ Σκουλοῦδης σοδῶδες καμριὰ καλὴ βελῶνα;

Φ.— Ἐδῶν ὁ Κυριακόπουλος πτωχὸν δὲν τὸν ἀφήσ,

μὲ ἄσα τοῦ ἐζήτησε καὶ μέλλει νὰ ζητήσ,

ἴσως μοῦ δῶσῃ κατ' αὐτὰς κανένα νέο φράκο,

ἀλλῶς μᾶθη, Περικλῆ, πῶς θὰχ' ἡ φάβα λάκκο.

Π.— Κί' ἐγὼ θὰ παίξω ὅτ' αὐτὰ χαρτιά, κί' ἐγὼ

Φ.— Θὰ παίξῃς κί' ἔπος πάντοτε θὰ μείνῃς νέτος σκίπ

ἴσῳ ποῦ ἐπροφήτευσ' τὰ μέσα καὶ τὰ ἔξω.

Π.—'Ἄλλὰ δὲν ἐπροφήτευσες πῶς τώρα θὰ ὀτῆς βρέθω;

Φ.— Ἀδὲ τὸ ξέρω, Περικλῆ, καὶ πρὶν νὰ σοῦ ἔμψρὸς κί'

Π.— Νά! ματσουκαῖες γιὰ μπουναμά καὶ ἀπ' ἔμπρὸς κί'

ἴσῳ.



Καὶ ὀλίγους ποικιλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας,

Νέον Ἠμερολόγιον τῶν Κυριῶν κί' ἔπιτος,
κί' ὁ Φασουλή; τὸ συνιστᾶ θερμῶς κί' ὁ Περικλέτος.
"Ἐχει κορφὸν ἐξόφωλλον καὶ χρωμάτα καὶ ἔθλην
ἐνδιαφερόμενον πῶς καὶ μέλιττα ποικίλην,
πρὸ πάντων χρησιμώτατον εἰς τὰς κυρίας ἑλας.
πωλεῖται δὲ ἀντὶ δραχμῆς εἰς τοὺς βελιπωπάας.

Τοῦ Μιχαῆλ Κατομπαλῆ Πιλοπολίτην κί' ἄλλο
εἰς τὸ Σταθίον τὴν ὁδὸν, ἀπ' ἑλα πρὸ μεγάλο.
Τὶ λοῦσο καὶ τὶ ὀμορφιά... μὰ εἶναι μία τρέλλα!
τί μπουστανάκια λιγερὰ, τί κῆμ ἢ φὸ καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατομπαλῆ ἔμπρὸς, μικροὶ μεγάλοι,
κί' ἄς εἶναι τὰ καπέλα του οὐ καθενὸς καφέλα.

Ὁ Μᾶης ὁ Εὐάγγελος μὲ γνώσι καὶ μὲ νοῦ,
ἔξαροπλάστῃς ἄριστος καθ' ἔθλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμει λαμπρὰ γλυκύσματα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινῶ
ὅτ' οὐ Ζαχαροπλαστεῖον του, τὴν προσφιλεῖ Παλλῶδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπάνωθεν καμμένην
κί' ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῶν γλυκῶν ποῦ ἐνοουομένην.

Τοῦ Μέντου ἡ Εὐτέρπη τὸ Περιόδικον
καὶ τέλειον ἐφόντι βιβλίον μουσικόν,
ὁ δὲ Ἀλεξιάδης κί' ὁ Κάλφρογλου ἐκδόται,
κί' εἰς τοῦτο ὁ τῆς τέχνης ἄς τρέξουν θιασώται.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὡς κάνω — πῶς ὅτ' οὐ σπῆτ' μοῦ ἀνέση,
ὅτ' ἂν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συναρῆται;
μὲ βενδοχοτὰ Σῶδη, — ὅθ' ὅτ' οὐ λάβει τρεῖς ὅτ' ἐβῆ.

μὲ Χμητον, μὲ μὴ μόνον, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα. — ποῦταν ἄλλοτε καμμή.